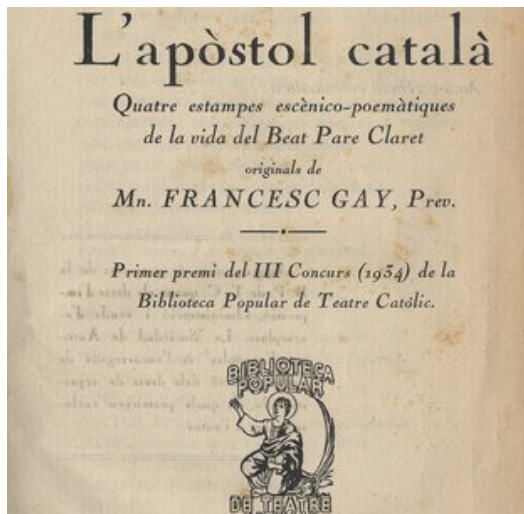

Màrtirs gironins

L'obra de teatre 'L'apòstol català', de Mn. Francesc Gay Foto: ARXIU.

Francesc Gay Coll era un capellà nascut a Calella, al Maresme. Va exercir el seu ministeri en diverses esglésies gironines fins a ser nomenat rector de la parròquia de la Pinya, prop d'Olot. Entregat a la seva vocació, va excel·lir també com a autor de moltes obres de teatre escrites per representar-se en centres morals, i també del text d'El misteri de Nadal, obra en vers basada en el naixement de Jesús, amb música del mestre gironí Josep Baró. Actualment és el suport de l'espectacle Els Pastorets de Girona, que es representa a Girona des de fa més de trenta anys al Teatre Municipal, i també en altres localitats catalanes. Segons Camil Geis, que el va tractar, "era un home generós, pobre, i arrelat al país". Tot el que va escriure ho posa de manifest! Però el dia 12 d'agost de 1936 un comitè revolucionari el va anar a buscar, se'l va emportar, i el va matar. El va matar per la seva condició de clergue, perquè no s'havia distingit per haver militat enlloc. En morir comptava

quaranta-set anys. Va ser una víctima més d'aquella foguerada que va executar a la diòcesi de Girona cent noranta-sis capellans i quatre seminaristes, entre altres creients.

En el solemne acte celebrat fa poc a Tarragona organitzat per la Conferència Episcopal Espanyola, mossèn Francesc Gay no va ser elevat a la condició de beat, tot i que figura en les llistes dels procediments oberts per la diòcesi de Girona. Ni ell, ni cap altre capellà secular de les comarques gironines no hi eren entre els més de cinc-cents convertits en beats. Només es varen beatificar màrtirs corresponents a ordes religiosos. Aquestes varen passar al davant dels expedients dels màrtirs gironins que porta a terme per part del bisbat Mn. Àngel Caldes, qui difícilment ho veurà acomplert –dit amb tots els respectes– per la seva avançada edat. Per tant, tota aquella parafernàlia, tot aquell desplegament de mitjans, tot aquell solemne espectacle, tan denunciat després, va marginar els cent noranta-sis capellans, els quatre seminaristes, i les monges que varen morir per la seva fe a les comarques gironines, i que després de setanta-cinc anys dels fets esperen encara que algú es preocupi de la seva memòria.

En canvi, hi havia una munió de màrtirs de Saragossa, i de la resta de l'Espanya profunda, corresponents a ordes religiosos que es varen espavilar per aconseguir la seva elevació als altars. Alguns havien mort a les nostres comarques, però en qualsevol cas, no formaven part de les parròquies gironines. Tots són prou dignes de respecte. Però coincidim amb les crítiques a l'acte de Tarragona. Un espectacle a major glòria de Rouco Varela i de la caverna espanyola. No han entonat encara un mea culpa per l'actuació de l'Església quan Franco va esdevenir dictador.

Però també és empenyador que persones gironines sacrificades per la seva fe, i que majoritàriament varen servir des de les parròquies i en contacte amb els fidels, esperin encara un reconeixement de l'Església que varen estimar. Ells varen creure en la fe catòlica que inclou el culte a sants i beats. I la seva memòria continua en carpetes en els calaixos de la diòcesi, mentre que les institucions religioses, més ben organitzades, els passen al davant.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/690518-martirs-gironins.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss